

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Bačínové a soudců Mgr. Martiny Nyplové a JUDr. Jiřího Hanuše ve věci

žalobců:

a) [redacted]
bytem [redacted]

b) [redacted]
bytem [redacted]

c) [redacted]
bytem [redacted]

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Bučinou
sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno

proti

žalovanému:

[redacted], narozený dne [redacted]
bytem [redacted]

zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem
sídlem Jičínská 2348/10, 130 00 Praha 3 - Vinohrady

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobců a žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 21. 2. 2018
č. j. 10 C 148/2015-412

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výrocích I a III **potvrzuje**.
- II. Ve výroku II **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žaloba, kterou se žalobci domáhali na žalovaném uveřejnění omluvy na internetovém serveru tisen.tv tohoto znění:

„Dne 12. 6. 2015 byl na internetovém serveru tisen.tv uveřejněn v diskuzi k reportáži s názvem „Dobře organizovaná skupina připravuje seniory o nemovitosti“ příspěvek [REDAKCE] obsahující tvrzení: „A kde očerňuji právníckou rodinu [REDAKCE]? Já jen tvrdím, že úkony, které dělá tato rodina a jim podřízení, nejsou zcela v souladu se zákonem“. Tento výrok je nepravdivý a za jeho uveřejnění se [REDAKCE] a [REDAKCE] omlouvám...“

se zamítá.

III. Žalobci jsou povinni nahradit žalovanému náklady řízení před okresním a před krajským soudem ve výši 128.413,02 Kč, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

- Okresní soud výrokem I shora označeného rozsudku zamítl žalobu, kterou se žalobci domáhali na žalovaném odstranit do tří dnů od právní moci rozsudku z reportáže „Dobře organizovaná skupina připravuje seniory o nemovitosti“, která byla dne 17. 3. 2015 uveřejněna na internetovém serveru tisen.tv, snímek první strany smlouvy o zápůjčce, jejíž horní okraj je opatřen přelepem [REDAKCE], notářky v [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], jakož i zvukový doprovod „[REDAKCE] měla při všem asistovat rodina [REDAKCE] advokátů [REDAKCE]“. Výrokem II rozsudku uložil žalovanému povinnost uveřejnit do tří dnů od jeho právní moci na internetovém serveru tisen.tv omluvu tohoto znění: Dne 12. 6. 2015 byl na internetovém serveru tisen.tv uveřejněn v diskuzi k reportáži s názvem „Dobře organizovaná skupina připravuje seniory o nemovitosti“ příspěvek [REDAKCE] obsahující tvrzení: „A kde očerňuji právníckou rodinu [REDAKCE]? Já jen tvrdím, že úkony, které dělá tato rodina a jim podřízení, nejsou zcela v souladu se zákonem“. Tento výrok je nepravdivý a za jeho uveřejnění se [REDAKCE] a [REDAKCE] omlouvám...“. Výrokem III rozsudku okresní soud zamítl žalobu, kterou se žalobci domáhali na žalovaném uveřejnění omluvy na internetovém serveru tisen.tv tohoto znění: „...Dne 17. 3. 2015 byla na internetovém serveru tisen.tv uveřejněna reportáž s názvem „Dobře organizovaná skupina připravuje seniory o nemovitosti“, v níž v souvislosti s údajnou protiprávní činností [REDAKCE] zaznělo tvrzení „[REDAKCE] měla při všem asistovat rodina [REDAKCE] advokátů [REDAKCE]“. Oba tyto výroky jsou nepravdivé a za jejich uveřejnění se [REDAKCE] a [REDAKCE] omlouvám...“. Výrokem IV rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- Okresní soud takto rozhodl o žalobě na ochranu osobnosti, kdy žalobci spatřovali zásah do své osobnosti v obsahu reportáže uveřejněné na serveru „tiseň.tv“, podle níž měli asistovat při činnosti organizované skupiny, která připravovala seniory o nemovitosti. Žalobci obsah reportáže považovali za závažný zásah do občanské i profesní cti a důstojnosti, neboť se cítili obsahem reportáže poškozeni a měli za to, že reportáž poškodila jejich dobrou pověst při výkonu povolání advokáta či notáře. Jelikož se jednalo o reportáž uveřejněnou na internetu, tak k této reportáži probíhala i diskuse, kterou žalobci sledovali a dokonce se v ní vyjadřovali a kde žalovaný vystoupil podle jejich názoru tak, že byla poškozená jejich dobrá pověst při výkonu povolání advokáta a notáře.
- Vzhledem k okolnosti, že žalovanému bylo usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2016 povoleno oddlužení poté, co byl zjištěn jeho úpadek, soud vyloučil řízení o povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni a) 250.000 Kč, žalobci b) 500.000 Kč a žalobci c) 250.000 Kč k samostatnému řízení. Toto řízení je pak přerušeno ze zákona.

4. Okresní soud rozsudkem ze dne 27. 7. 2016 (č. l. 189) žalobě zcela vyhověl. K odvolání žalovaného Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 21. 11. 2016 (č. l. 231) rozsudek okresního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uložil okresnímu soudu doplnit dokazování tak, aby vyžádal žalovaným označené spisy policie a videozáznam rozhovoru žalovaného s [REDAKCE]. Zároveň vyslovil právní názor, podle kterého pojem „asistence“ nemusí znamenat aktivní podíl na činnosti skupiny, ale k naplnění tohoto pojmu u žalobců postačuje pouhá vědomost o tom, že se s využitím jejich odborných znalostí uzavírá obchod, který je v rozporu s dobrými mravy či snad dokonce protiprávní.
5. Okresní soud poté doplnil dokazování a z provedených důkazů učinil skutková zjištění popsaná postupně pod body 5-51 a 53 odůvodnění přezkoumávaného rozsudku. Odvolací soud z důvodu větší přehlednosti odůvodnění svého rozhodnutí nedodržel posloupnost jednotlivých skutkových zjištění uvedenou v prvoinstančním rozhodnutí, ale tam, kde to bylo možné, soustředil skutková zjištění soudu prvního stupně k jednotlivým jím zkoumaným „obchodům“ do samostatných odstavců.
6. Okresní soud vzal z nesporných tvrzení účastníků za prokázáno, že žalovaný je autorem reportáže označené ve výrokové části rozsudku i komentářů k této reportáži a je také moderátorem tiseň.tv. V rámci reportáže s názvem „Dobře organizovaná skupina připravuje seniory o nemovitosti“ zazněl v čase 9:29 minut výrok: „[REDAKCE] měla při všem asistovat rodina [REDAKCE] advokátu [REDAKCE]“, přičemž byl tento komentář připojen k záběru na první stranu smlouvy o zápůjčce, jejíž horní okraj je opatřen přelepem první žalobkyně, notářky v [REDAKCE] se sídlem v [REDAKCE], [REDAKCE], č. p. [REDAKCE]. V internetové diskuzi dne 12. 6. 2015 žalovaný uvedl: „A kde očerňuji právnickou rodinu [REDAKCE]? Já jen tvrdím, že úkony, které dělá tato rodina a jim podřízené, nejsou zcela v souladu se zákonem. Jestli za to může [REDAKCE], či [REDAKCE] nebo jejich syn, to se třeba dozvíte v další připravované reportáži“.
7. Z obsahu rozhovoru mezi žalovaným a [REDAKCE], zaznamenaného na zvukovém nosiči na č. l. 120 spisu okresní soud zjistil, že [REDAKCE] sáhodlouze popisuje způsoby své činnosti. K činnosti žalobců se v podstatě nevyjadřuje, nepopisuje jejich účast na jednotlivých transakcích. Z tohoto záznamu nevyplývá, že by žalobci byli aktivními účastníky obchodů, které organizovali [REDAKCE], [REDAKCE] a další.
8. Ohledně smlouvy uzavřené mezi [REDAKCE] a svědkyněmi [REDAKCE] a [REDAKCE] okresní soud zjistil, že byl mezi nimi v kanceláři notářského kandidáta žalobkyně a) sepsán notářský zápis o smlouvě o půjčce ve výši 500.000 Kč a o zřízení zástavního práva. Při sepsu smlouvy byl přítomen i [REDAKCE]. Svědek [REDAKCE] při svém výslechu před soudem uvedl, že důvod jeho přítomnosti nezná. Z výslechu svědkyně [REDAKCE] soud zjistil, že měla finanční problémy a v té době ji navštívili [REDAKCE] a paní [REDAKCE], kteří na ni činili psychický nátlak s tím, že jí chtějí pomoci a že za ni zaplatí dluhy. Svědkyně tedy podepsala smlouvu a k podpisu přemluvila i svoji matku. Při podpisu byla svědkyně vyděšená, protože podepisovala přijetí větší částky peněz. To jí vysvětlil [REDAKCE] tak, že se jedná o provizi lidem, kteří jí pomáhají, že za ni zaplatí její dluhy a že bude povinna vrátit větší částku. V den podpisu smlouvy se účastníci smlouvy sešli v kanceláři [REDAKCE], kde byl připraven notářský zápis. Nevěděla, zda u podpisu byla přímo žalobkyně a). Svědkyně uvedla, že na podpis bylo málo času, stáli nad nimi lidé, kteří je nutili, aby rychle podepsali a oni mohli jet zaplatit její dluhy. [REDAKCE] byl přítomen při sepsu smlouvy v advokátní kanceláři. Při podpisu smlouvy u notáře dělal na chodbě hluk a nutil svědkyni, aby smlouvu podepsala i její matka, která byla většinovým spoluvlastníkem nemovitosti. Když svědkyně podepisovala notářský zápis, [REDAKCE] seděl na chodbě a svědkyně se svojí matkou u sekretárky. V notářské kanceláři se pohybovalo více lidí. Kopie notářského zápisu svědkyně nedostala. Svědkyně [REDAKCE] si při svém výslechu na okolnosti uzavření předmětné smlouvy nevzpomínala. Rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 15. 10. 2015 sp. zn. 8 C 22/2013 – 208 bylo

určeno, že smlouva o půjčce uzavřená dne 1. 3. 2013 mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] na straně jedné a [REDAKCE] na straně druhé je neplatná. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2016, č. j. 22 Co 458/2015 – 246 byl shora uvedený rozsudek Okresního soudu v Kladně změněn tak, že žaloba se zamítá. Z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu vyplývá, že žaloba byla podána důvodně a k jejímu zamítnutí došlo pouze proto, že v mezidobí byl podán návrh na exekuci ze strany [REDAKCE], čímž žalobkyně ztratily naléhavý právní zájem na projednání této věci. [REDAKCE] se zná asi 15 let s třetím žalovaným (správně žalobcem c/- poznámka odvolacího soudu), u kterého pracoval jako koncipient. Při jednáních ohledně úhrady dluhu a ve shora popsáném soudním řízení jej zastupoval žalobce b). Žalobce c) zastupoval u výsledku před Policií ČR v této věci [REDAKCE] (dědečka [REDAKCE]) na základě plné moci ze dne [REDAKCE] 2013.

9. Ohledně smlouvy uzavřené mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] okresní soud výsledkem svědkyně [REDAKCE] zjistil, že uzavřela smlouvu o úvěru či nějakou podobnou smlouvu v kanceláři advokáta [REDAKCE]. Při podpisu smlouvy mluvil [REDAKCE] se [REDAKCE], ostatní mlčeli. Svědkyně popsala [REDAKCE] jako člověka v brýlích, v obleku, staří kolem 50 let a bez vousů. Svědkyně nevěděla, o jaký typ smlouvy se jednalo. Z protokolu o jednání vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 ve věci sp. zn. 18 C 22/2015 bylo zjištěno, že žalovaná [REDAKCE] ve svém výsledku uvedla, že u podpisu smlouvy mezi ní a [REDAKCE] na straně jedné a svědkyní [REDAKCE] na straně druhé byl přítomen [REDAKCE] jako notář.
10. Okresní soud dále vzal za prokázáno, že žalobce b) sepsal pro účastníky Quick Finance s.r.o. a [REDAKCE] smlouvu o postoupení pohledávky a ověřil podpisy na této smlouvě. Postoupena byla pohledávka Quick finance s.r.o. vůči [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Smlouva byla uzavřena dne 3. 1. 2014. Žalobce b) dále ověřil dne 3. 1. 2014 podpis [REDAKCE] na listině, kterou [REDAKCE] souhlasí se svým vstupem do insolvenčního řízení. Z výsledku žalobce b) provedeného na policii dne [REDAKCE] 2015 soud zjistil, že tento žalobce skutečně připravoval smlouvy v dané věci, když potvrdil, že byla uzavřena smlouva o zajišťovacím převodu vlastnického práva a zástavní smlouva. Dne 17. 12. 2013 sepsal jménem žalobkyně a) [REDAKCE], notářský kandidát, notářsky zápis, kterým byla uzavřena dohoda o splnění závazku se svolením k vykonatelnosti mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] a [REDAKCE]. Ze stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání, kterou sepsal žalobce c) dne 7. 9. 2015 vyplývá, že žalobce c) připravil smluvní dokumenty mezi [REDAKCE] a [REDAKCE], a to smlouvu o půjčce a smlouvou o zajištění půjčky zástavním právem na základě návrhu [REDAKCE] se zprostředkovatelem půjčky [REDAKCE]. Z výsledku podezřelého [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 2014 před Policií České republiky soud zjistil, že veškeré dokumenty připravil pro něho [REDAKCE]. K podpisu smluv došlo u žalobkyně a). Přítomen podpisu byl i [REDAKCE]. V zastoupení [REDAKCE] při podání vysvětlení dne [REDAKCE] 2013 byl přítomen žalobce c). Z Ověřovací knihy žalobkyně a) ze dne 22. 8. 2014 soud zjistil, že ověřila podpisy [REDAKCE] a [REDAKCE] a [REDAKCE] na smlouvě o zajišťovacím převodu spoluvlastnických podílů na nemovitosti, na zástavní smlouvě a smlouvě o půjčce. Z dopisu žalobce c) ze dne 11. 3. 2015 bylo dále zjištěno, že žalobce c) požádal v zastoupení [REDAKCE] o udělení výjimky podle ustanovení § 295 insolvenčního zákona a nabídl odkup 2/16 nemovitosti ve vlastnictví dlužnice [REDAKCE].
11. Okresní soud dále zjistil, že dne 8. 10. 2014 byl v kanceláři žalobkyně a) sepsán notářský zápis o dohodě o splnění závazku se svolením k vykonatelnosti uzavřené mezi společností Money Service a.s. a [REDAKCE], a notářský zápis, na základě kterého udělila obchodní společnost Money Servis a.s. plnou moc [REDAKCE]. Podle úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti Money Service a.s. byl prokuristou této společnosti v období od [REDAKCE] 2010 do [REDAKCE] 2010 žalobce b). Z rozhodčí žaloby ze dne

2. 1. 2015 vzal soud za prokázané, že žalobce b) podal v zastoupení za obchodní společnost Money Service a.s. rozhodčí žalobu vůči [REDACTED] (správně [REDACTED] –poznámka odvolacího soudu) pro zaplacení částky 1.790.607,68 Kč.
12. Dále bylo zjištěno, že [REDACTED] vypověděla v rámci šetření policie, že za účelem refinancování jejích dřívějších závazků po jednání se [REDACTED] a [REDACTED] podepsala smlouvu o úvěru a smlouvu o zástavním právu k nemovitosti v kanceláři žalobkyně a), u které měla být žalobkyně a) přítomna. Současně bylo prokázáno, že žalobkyně a) ověřila podpis účastníků na smlouvě o půjčce a smlouvě o zřízení zástavního práva ze dne 12. 9. 2012, uzavřené mezi [REDACTED] a [REDACTED], a taktéž podpisy účastníků na smlouvě o půjčce a zřízení zástavního práva ze dne 25. 9. 2012 uzavřené mezi [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Z výsledku [REDACTED] policejními orgány vyplynulo, že smlouvy o půjčce a zřízení zástavního práva vypracoval žalobce c) a že tento žalobce zastupuje [REDACTED] při vymáhání dlužné částky v rámci exekučního řízení. Dále se z příslušného spisu policie podává, že při výsledku [REDACTED] dne [REDACTED] 2014 byl přítomen žalobce c) jako její zástupce.
13. Ze všech policejních spisů, které měl k dispozici, soud dále zjistil, že trestní věci byly odloženy, neboť nešlo o podezření ze zločinu a nebylo možné věc vyřídit jinak.
14. Okresní soud dále provedl důkaz výsledkem všech tří žalobců. Z výsledku žalobce c) soud zjistil, že vykonává advokátní praxi od roku 1991. Podle něho byla jednáním žalovaného nejvíce profesně postižená žalobkyně a), ale reportáž poškodila i jeho. Setkal se s negativními reakcemi od policistů, mnoho jeho známých zmíněnou reportáž vidělo a ptalo se ho na ni. Žalobce c) osobu [REDACTED] nezná, [REDACTED] zná, popíral však, že byl jeho klientem. Uvedl, že [REDACTED] je v [REDACTED] známá postava, která se netěší dobré pověsti. Popřel, že by kdy [REDACTED] právní služby poskytoval. Celá záležitost ho pobuřovala, jednalo se podle něj o útok zejména na žalobkyni a), která s celou záležitostí neměla vůbec nic společného. Reportáž způsobila žalobkyni a) psychické strádání. Žalobce c) uvedl, že dbal na svoji profesní pověst a od roku 1991 byl [REDACTED] komory podnikových právníků a následně až do roku 2006 [REDACTED] České advokátní komory. Žalovaný ho před zveřejněním reportáže nekontaktoval a neptal se ho na jeho oponentní názor. Výsledkem žalobkyně a) bylo zjištěno, že vykonává notářskou praxi 40 let. Zaměstnává 3 tajemnice a 4 právníky. O reportáž jako takovou se nezajímala do doby, než přišla kontrola z notářské komory, kdy se dozvěděla, že tato kontrola probíhá právě díky reportáži. Kontrola trvala asi 3 měsíce a neshledala žádné pochybení. Žalobkyně byla v důsledku reportáže několikrát u psychologa, protože ji reportáž silně zasáhla. Uvedla, že ví o existenci [REDACTED], avšak nepoznala by ho. Osobu [REDACTED] vůbec nezná. [REDACTED] podle ní v její kanceláři žádné výsady neměl, klienti se objednávali telefonicky u tajemnice, která je zařadí do pořadníku. Uvedla také, že notářský zápis, který byl předmětem reportáže, zřejmě nepsala a že ji žalovaný před reportáží nekontaktoval. Z výsledku žalobce b) soud zjistil, že osobu [REDACTED] vůbec nezná a [REDACTED] zná jako osobu, která se pohybuje po [REDACTED]. Žalobce b) si nevzpomíná, že by kdy poskytl [REDACTED] nějakou právní pomoc. O případu [REDACTED] se dozvěděl z reportáže. Do doby zveřejnění reportáže nikdy nebyl spojován s nějakým organizovaným zločinem. Žalovaný ho před uveřejněním reportáže nekontaktoval. Popřel, že by kdy podnikal v oblasti nebankovních půjček. Prokuristou společnosti Money service a.s. byl pouze za účelem založení této společnosti.
15. Z výsledku svědka [REDACTED]. [REDACTED] bylo potvrzeno, že impulsem k provedení mimořádné kontroly u žalobkyně a) byla informace o veřejné reportáži, která je předmětem tohoto sporu. O kontrole rozhodlo prezidium notářské komory v Praze a jmenovalo kontrolní komisi. Notářská komora na základě kontroly neprovedla žádná opatření.

16. Z výsledku svědkyně [REDAKCE] okresní soud dále zjistil, že je zaměstnankyní žalobkyně a), a to od ledna 2001. Svědkyně se seznámila s obsahem reportáže na webu tiseň.tv s tím, že zaznamenala, že v reportáži se objevila smlouva s razítkem notářské kanceláře [REDAKCE]. V kanceláři žalobkyně a) jsou zaměstnáni ona, [REDAKCE], jeden koncipient a tři tajemnice.
17. Na základě výše popsaných skutkových zjištění učinil okresní soud skutkový závěr, že mezi účastníky není sporu o obsahu žalovaným zveřejněné reportáže ze dne 17. 3. 2015 ani o obsahu jeho komentáře k ní ze dne 12. 6. 2015. Soud současně nezjistil, že by kdokoliv ze žalobců byl členem jakékoliv skupiny, která by organizovala podlodné obchody směřující k tomu, aby byli starší lidé či lidé, kteří se ocitli ve hmotné nouzi, připravováni o své nemovitosti. Soud ani nezjistil, že by kterýkoliv ze žalobců postupoval při své činnosti protiprávně. Z dokazování však vyplynulo, že všichni žalobci poskytovali právní pomoc při jednotlivých obchodech. Zaměstnanci žalobkyně a) ověřovali podpisy, sepisovali notářské zápisy, na základě kterých byly uzavírány smlouvy o půjčce, zástavní smlouvy či případně dohody o splnění závazku se svolením vykonatelnosti. Žalobce b) a žalobce c) vedle sepisu smluv a ověřování podpisů poskytovali osobám podezřelým z trestné činnosti právní pomoc, na základě plné moci udělené těmito osobami byli při jejich výsleších na policii, podávali za ně stížnosti a zastupovali je v rámci soudních a rozhodčích řízení.
18. Po právním posouzení žalobou uplatněných nároků podle § 81 z.č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku dospěl okresní soud k závěru, že je částečně důvodná. Veden závazným právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové vyjádřeným v usnesení ze dne 21. 11. 2016, č. j. 19 Co 280/1016–231, že pojem asistence nemusí znamenat aktivní podíl na činnosti skupiny zmiňované v reportáži žalovaného, ale k naplnění pojmu asistence jak advokáta, tak notáře postačí pouhá vědomost o tom, že se s využitím jeho odborných znalostí uzavírá obchod, který je v rozporu s dobrými mravy či snad dokonce protiprávní, učinil následující právní závěry:
19. Údaje uvedené v reportáži žalovaného nejsou hodnotícím úsudkem, nýbrž skutkovým tvrzením. Bylo prokázáno, že všichni žalobci poskytovali opakovaně právní pomoc v záležitostech poskytování půjček, které byly následně řešeny v rámci trestního řízení. Žalobce b) a žalobce c) pak v rámci tohoto trestního řízení poskytovali věitelům, v rámci trestního řízení v pozici podezřelých, právní pomoc. Právní pomoc byla poskytována i v rámci exekučního řízení, a to za účelem vymožení pohledávek ze zmíněných smluv. Tuto právní pomoc poskytovali žalobci opakovaně. V dané situaci mohli všichni žalobci jako zkušení právníci, advokáti či notářka při poskytování právních služeb rozpoznat zejména ze zkušeností nabytých v rámci poskytování obdobné právní pomoci, že činnost osob, které půjčky poskytují a následně zajišťují zástavními právy, je za hranicí dobrých mravů. U žalobkyně a) se v průběhu řízení neprokázalo, že by osobně učinila jakýkoliv úkon ohledně listin provedených k důkazu. Nelze však přehlédnout, že notářský úřad, který žalobkyně a) provozuje, skutečně v rámci těchto obchodů řadu úkonů. Soud má za to, že žalobkyně a) odpovídá za chod tohoto úřadu, a argument, že o uzavíraných smlouvách nevěděla, nemůže obstát. Pokud tedy žalobkyně a) svým vedením úřadu dopustila, aby zde byly uzavírány smlouvy, které byly na samé hranici či i za hranicí dobrých mravů, pak za tuto skutečnost musí nést odpovědnost, byť sama takové úkony neprováděla. I v případě žalobkyně a) tedy lze hovořit o asistenci tak, jak to ve svém závazném právním názoru vyjádřil odvolací soud. Žalobce b) poskytoval řadě osob právní pomoc, sepisoval smlouvy, ověřoval podpisy a také zastupoval podezřelé v rámci trestního řízení. Mohl a měl tedy poznat, že obchody, ve kterých poskytl právní pomoc, jsou za hranicí dobrých mravů. Tento závěr soud vyvodil zejména ze skutečností, že žalobce b) poskytoval právní pomoc i v případech půjček, které byly následně řešeny Policií České republiky, a z těchto zkušeností mohl vyvodit, o jaký typ půjček se jedná. Navíc soud zjistil, že není pravdou, co žalobce b) uvedl ve svém

účastnickém výslechu, tedy to, že se s případem ■■■. ■■■ seznámil až z předmětné televizní reportáže. Z policejního spisu, zejména z výslechu svědka ■■■ a ■■■, vyplývá, že žalobce b) jednal s tímto svědkem o způsobu úhrady dluhu svědkyně ■■■ u ■■■. ■■■. Žalobce b) tedy musel ještě před reportáží vědět, o jakou záležitost se jedná, navíc musel znát podrobnosti celého obchodu od svého klienta ■■■. ■■■, jinak by jen stěží mohl řádně svého klienta při vymáhání dluhu zastupovat. Soud nepřehlédl ani skutečnost, že žalobce b) byl při zakládání společnosti Money Service a.s. Podstatným zjištěním bylo také to, že žalobce b) do této společnosti vložil finanční prostředky, a podle názoru soudu tedy musel vědět, jakým způsobem tato společnost obchoduje, co je předmětem její činnosti. Je tedy nasnadě, že žalobce b) byl dostatečně způsobilým rozeznat jednotlivé obchody v sektoru poskytování nebankovních půjček a mohl také sám zjistit, že některé z těchto obchodů, ve kterých poskytl právní služby, jsou již za hranicí dobrých mravů. Žalobce c) zastupoval některé podezřelé v trestním řízení a sepsal smlouvy o půjčce a zřízení zástavního práva mezi ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■. ■■■ poté zastupoval při vymáhání dlužné částky v rámci exekučního řízení. Zastupoval i podezřelého ■■■ v trestním řízení a následně činil podání v insolvenčním řízení za účelem získání části nemovitosti jedné z poškozených do vlastnictví uvedeného ■■■. I žalobce c) soud považuje za zkušeného advokáta, na což konečně tento žalobce v průběhu svého výslechu odkazoval. Z předchozích intervencí u smlouvy o půjčce a zřízení zástavního práva mezi ■■■, ■■■ a ■■■ a ze zastupování podezřelého ■■■ mohl tedy žalobce c) rozpoznat i skutečnost, že výzva, kterou za ■■■ učinil ve vztahu k insolvenčnímu soudu je již na hranici dobrých mravů. Proto i u žalobce c) soud našel jednání, kterým naplnil podmínky asistence ve smyslu rozhodnutí odvolacího soudu. Okresní soud současně dodal, že závěry shora nečiní ohledně právní pomoci poskytované v průběhu trestního řízení, neboť je jasné, že právní zástupce v pozici obhájce v trestním řízení je povinen hájit zájmy svého klienta a tato činnost rozhodně v rozporu s dobrými mravy není. V průběhu trestního řízení se však žalobci b) a c) dozvěděli skutečnosti z obdobných obchodů, a mohli tedy v rámci své právní pomoci poskytované v rámci občanského práva posoudit, že tato činnost již v rozporu s dobrými mravy je.

20. S ohledem na shora uvedené závěry okresní soud žalobě vyhověl pouze v části, ve které se žalobci domáhali omluvy za tvrzení, že úkony, které dělá rodina žalobců a jim podřízení, nejsou zcela v souladu se zákonem. Soud měl za to, že oblast morálky a oblast práva se ne vždy protíná. Tak tomu bylo i v tomto případě. Soud nezjistil, že by snad kterýkoliv ze žalobců porušil zákon, že by postupoval protiprávně. Protože se toto skutkové tvrzení žalovaného ukázalo jako nepravdivé, rozhodl soud tak, že žalovaný je povinen se za toto své nepravdivé tvrzení omluvit.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud tak, že nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu, když dovedl, že úspěch účastníků ve věci byl v podstatě shodný.
22. Žalobci podali odvolání proti výrokům I a III rozsudku. Žalobkyně a) v podaném odvolání brojila proti závěru prvoinstančního soudu, že pokud odpovídá za chod notářského úřadu, nemůže obstát její argumentace ohledně nevědomosti o obsahu smluv uzavíraných formou notářského zápisu. Poukázala na rozsáhlou kontrolu provedenou u ní notářskou komorou a výpověď ■■■. ■■■, že nebylo zjištěno žádné její pochybení. Považovala za nelogické, pokud nalézací soud za takové situace dospěl k závěru, že žalobkyně a) svým vedením úřadu dopustila, aby zde byly uzavírány smlouvy, které byly na samé hranici či za hranicí dobrých mravů, a že by za tuto skutečnost měla nést odpovědnost, byť sama takové úkony neprováděla. Soud měl v takovém případě uvést, jak mohla a měla mít tuto povědomost a v čem soud spatřuje porušení dobrých mravů u jednotlivých smluv. Jestliže tak soud neučinil, jeho rozsudek je v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Žalobce b)

brojil proti právnímu závěru soudu, že mohl a měl poznat, že obchody, ve kterých poskytoval právní pomoc, jsou za hranicí dobrých mravů. Podle žalobce b) zde soud bez relevantních důkazů dotváří skutkové okolnosti, které z provedeného dokazování nevyplývají. Žalobce b) navíc veškeré právní úkony činil jako advokát, který je povinen řádně hájit oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny, pokud nejsou v rozporu se zákonem. Soud sice uzavřel, že žádné jednání žalobce b) v této věci nebylo v rozporu se zákonem, pokud však mělo být jeho jednání na hranici či za hranicí dobrých mravů, mělo k tomu být vedeno dokazování. Žalovaný však svoji důkazní povinnost nesplnil a ani splnit nemohl, neboť žádné relevantní důkazy v tomto směru neexistují. Žalobce c) brojil proti právnímu závěru soudu, že výzva, kterou učinil za [REDAKCE] ve vztahu k insolvenčnímu soudu, je již na hranici dobrých mravů. Tento závěr považoval vzhledem k výroku rozsudku za vadný, neboť v něm vychází soud ze skutečnosti, že úkon žalobce c) z titulu funkce advokáta, který měl činit na pokyn klienta, je v rámci dobrých mravů.

23. Žalovaný podal odvolání proti výroku II rozsudku. Prvoinstančnímu soudu vytýkal, že i když provedl listinný důkaz výpisy z účtu společnosti Money service a. s., nijak tyto listiny nehodnotil, ačkoli prokazovaly, že všichni tři žalobci jenom v roce 2010 a v počátku roku 2011 vložili do této společnosti celkem 15.261.000 Kč, a tudíž byli investory a organizátory „půjčovacího businessu“. Navíc žalobkyně a) prováděla pro tuto společnost úkony v rozporu s § 53 odst. 1 písm. b) notářského řádu. Pokud soud v bodu 67 odůvodnění rozsudku dovodil, že tvrzení žalovaného uvedené v reportáži ve znění „A kde očerňuji právnickou rodinu [REDAKCE]? Já jen tvrdím, že úkony, které dělá tato rodina a jim podřízení, nejsou zcela v souladu se zákonem.“ je nepravdivé, není zřejmé, z čeho byla tato nepravdivost prokázána. Pokud lze z odůvodnění rozsudku dovodit, že důkazy navržené žalovaným k tomuto tvrzení jsou nedostatečné, měl být žalovaný poučen podle § 118a odst. 3 o. s. ř. o povinnosti navrhnout další důkazy. Soud se dále nijak nevypořádal s argumentací žalovaného uvedenou v závěrečném návrhu k tvrzení, že podřízený žalobce c) [REDAKCE]. [REDAKCE] uzavřel lichevní půjčku za okolností, kdy na protistranu byl činen nátlak, čemuž žalobce nijak nezabránil, žalobkyně a) poskytovala notářské úkony společnosti Money service a.s. přesto, že do této společnosti sama investovala, a její syn žalobce b) byl prokuristou a předtím i akcionářem společnosti, žalobkyně a) umožnila nátlak na svědkyně [REDAKCE] a [REDAKCE] při sepisování notářského zápisu a v případě svědkyně [REDAKCE] umožnila účast žalobce c) na jednání osob podepisující notářský zápis bez jakéhokoli důvodu, což lze posoudit jako účast na trestném činu lichvy ve formě pomoci. Žalobci se dále účastnili na podnikání v neférových půjčkách minimálně formou investice a následně právního zastoupení v této společnosti činných osob ve stejném modus operandi a přípravě smluv a dokumentů, což není čestné jednání a snižuje důstojnost advokátního stavu. Žalovaný též poukázal na okolnost, že žalobce c) mu vyhrožoval fyzickým napadením, což je bezpochyby v rozporu se zákonem. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že kromě porušení morálky se žalobci a jejich podřízení zaměstnanci dopustili i porušení notářského řádu a zákona o advokacii, a tvrzení žalovaného citované v diskuzi k reportáži je tedy pravdivé. Žalovaný k odvolání připojil důkazy, které mu nebyly známy před vyhlášením rozsudku, a navrhl jejich provedení v odvolacím řízení.
24. Odvolání žalobců i žalovaného byla podána včas osobami k odvolání oprávněnými (§ 201, § 204) a obsahují způsobilé odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o. s. ř. Odvolací soud proto přezkoumal při nařízeném jednání celý prvoinstanční rozsudek včetně jemu předcházejícího řízení, a to i z důvodů, které nebyly v jednotlivých odvoláních uplatněny (§ 212a odst. 1 ve spojení s § 205 odst. 2 o. s. ř.). Dokazování dále doplnil o důkazy přípustné v systému neúplné apelace, tzn. o důkazy navržené před koncentrací v řízení před okresním soudem a tímto soudem neprovedené a o důkazy nastalé po vyhlášení rozhodnutí soudu prvního stupně (§ 205a písm. f) o. s. ř.). Část důkazu provedených tímto

soudem dále zopakoval. Poté dospěl k závěru, že odvolání žalobců jsou nedůvodná, zatímco odvolání žalovaného je třeba vyhovět.

25. Odvolací soud nejprve přezkoumal, zda prvoinstanční rozsudek trpí všemi účastníky namítanou nepřezkoumatelností, případně zda došlo v řízení před ním k vadám zakládajícím důvod zmatečnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.). Dospěl k závěru, že řízení před okresním soudem netrpí žádnou vadou, která by odůvodňovala jeho zrušení podle § 219a odst. 1 písm. a), b) o. s. ř. K účastníky namítané nepřezkoumatelnosti odvolací soud zdůrazňuje, že měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, je především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. Jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly podle obsahu odvolání na újmu uplatnění práv odvolatele, nelze takové rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 6. 2013 sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 100/2013). Podle obsahu účastníky podaných odvolání se jedná přesně o takovou situaci.
26. Odvolací soud neshledal za naplněný ani účastníky uplatněný odvolací důvod, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, když ověřil, že v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí popsany skutkový stav věci odpovídá obsahu jím provedených důkazů. V tomto směru zjistil odvolací soud pouze nesrovnalost spočívající v tom, že ohledně spisu PČR [redacted] prvoinstanční soud zaměnil v bodech 33 a 40 označení svazků, tzn. skutková zjištění popsána pod body 34 až 39 odpovídají obsahu druhého svazku tohoto spisu a skutková zjištění popsána pod body 41 až 51 odpovídají obsahu prvního svazku tohoto spisu.
27. Odvolací soud dále provedl důkazy předložené žalovaným v odvolacím řízení. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018 č. j. 21 Co 473/2017-373 zjistil, že jím byl ve věci samé potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 9. 2017 č. j. 18 C 22/2015-324, jímž tento soud určil, že smlouva o zápůjčce, uzavřená dne 21. 7. 2014 mezi žalobkyní [redacted] jako dlužníkem a žalovanou [redacted] jako věřitelem je neplatná (viz bod 16 odůvodnění prvoinstančního rozsudku). V odůvodnění rozhodnutí odvolací soud mimo jiné konstatoval, že sdílí závěry soudu prvního stupně, že smlouva o zápůjčce ze dne 21. 7. 2014 vykazuje prvky smlouvy lichevní, byla uzavřena v tísní za nápadně nevýhodných podmínek, a je proto neplatná. Konstatoval, že z obsahu provedeného dokazování a okolností projednávané věci je zřejmé, že žalovaná věděla (musela vědět) o celém zákulisí uzavřené smlouvy o zápůjčce a její jednání bylo zřejmě účelové, příčí se zásadám férovosti, ve snaze o zneužití předpokládaných obtíží žalobkyně. Došlo ke zneužití sice svéprávné osoby, ale zároveň k využití její důvěřivosti, lehkovážnosti a neznalosti právních souvislostí. Z vyrozumění Policie ČR, Obvodní oddělení [redacted] ze dne [redacted] 2018 adresovaného advokátní kanceláři Hrinko s.r.o., odvolací soud dále zjistil, že oznámení ze dne [redacted] 2017 ve věci [redacted], nebezpečné vyhrožování – prověřování, bylo včetně spisového materiálu odevzdáno Městskému úřadu v [redacted] jako přestupek proti občanskému soužití dle § 49/1c z. č. 200/1990 Sb. Žádné další nové důkazy nebyly účastníky uplatněny.
28. Odvolací soud po zjištění, že prvoinstanční soud neprovedl důkaz zjištěním obsahu spisu Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor [redacted] kriminality č. j. [redacted] (viz sdělení Policie ČR č. l. 337 spisu), vyžádal tento spis k důkazu. Z jeho obsahu poté zjistil, že z hlediska součinnosti žalobců došlo pouze k ověření a podpisu jednatele kupujícího Subtímo s.r.o. [redacted] na kupní smlouvě mezi prodávajícím [redacted] a tímto kupujícím ze dne 25. 6. 2012 v notářské kanceláři žalobkyně a) dne 25. 6. 2012, a to pracovníci [redacted]. Z obsahu spisu se nepodává, že by jím jména žalobců procházela v jakýchkoli jiných souvislostech.

29. Odvolací soud dále shledal důvodnou výtku žalovaného, že ačkoli prvoinstanční soud provedl důkaz jím předloženými výpisy z účtu společnosti Money service a.s. (č. l. 302 až 305 spisu), v odůvodnění svého rozsudku z nich neučinil žádná skutková zjištění a ani jinak se s nimi nevypořádal. Odvolací soud se nejprve zabýval námitkou žalobců, že tyto důkazy byly opatřeny v rozporu se zákonem. K tomu z vyrozumění zaslaného Policií ČR, Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, oddělení hospodářské kriminality [REDAKCE], č. j. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] 2018, adresovaného žalobci c) a společnosti Money service a. s., zjistil, že kvalifikovaným posouzením obsahu jejich podání ze dne 11. 12. 2017 a 21. 2. 2018 a provedeným šetřením nebyly zjištěny skutečnosti důvodně nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin tím, že ze strany žalovaného došlo dne 25. 10. 2017 v řízení vedeném před Okresním soudem v Náchodě pod sp. zn. 10 C 148/2015 k předložení listinného důkazu, kterým byl prvopis výpisu z účtu společnosti Money service a.s., na kterém byly uvedeny údaje, týkající se rodiny [REDAKCE], tedy žalobců. Proto odvolací soud tyto důkazy zopakoval. Z výpisu z běžného účtu společnosti Money service a.s. vedeného u [REDAKCE] a.s., č. účtu [REDAKCE] za období 12. 5. 2010 až 14. 2. 2011 zjistil, že dne 31. 5. 2010 byla provedena platba ve prospěch [REDAKCE] ve výši 3.000 Kč, dne 1. 7. 2010 provedl [REDAKCE] platbu ve prospěch tohoto účtu ve výši 701.000 Kč, dne 22. 7. 2010 provedl [REDAKCE] platbu ve prospěch tohoto účtu ve výši 20.000 Kč, dne 15. 10. 2010 přišla úhrada od [REDAKCE]. [REDAKCE] 1.300.000 Kč, dne 26. 11. 2010 byla provedena platba na účet [REDAKCE] ve výši 90.000 Kč a dne 3. 1. 2011 byla provedena platba ve prospěch [REDAKCE]. [REDAKCE] s poznámkou „založení a.s. ve výši 21.705 Kč“. Důkaz dalšími listinami vztahujícími se k tomuto účtu (č. l. 306 – 320) nebyly provedeny s ohledem na jejich nedostatečnou vypovídající schopnost. Pokud žalovaný v této souvislosti odkázal na neprovedené důkazní návrhy obsažené v jeho podání ze dne 24. 4. 2017 (č. l. 300 – 301 spisu), kdy požadoval vyžádat výpisy z účtu společnosti Money service a.s. za období let 2010 až 2015 a výpisy z téhož období z účtů všech tří žalobců, odvolací soud neshledal doplnění dokazování tímto způsobem za nezbytné. Dospěl totiž k závěru, že skutková zjištění učiněná z výpisu z účtu společnosti Money service a.s. nejsou pro právní posouzení žalobou uplatněných nároků relevantní. Veškerá zjištění učiněná v tomto směru by totiž mohla sloužit pouze jako podklad k úvahám o důvodech, pro které žalobci „asistovali“ osobám, jež uzavíraly s fyzickými osobami, které se ocitly ve finančních problémech, smlouvy o půjčkách s takovými zajišťovacími instituty, pro které byly tyto smlouvy následně občanskoprávními soudy pravomocně seznány jako smlouvy lichevní. Žalobci se však v tomto řízení domáhali omluvy žalovaného za jeho tvrzení zveřejněná na internetovém serveru tisen.tv, v nichž se žalovaný nijak nezmiňuje o motivaci žalobců k této jejich právní pomoci, a proto její zjišťování není ani předmětem dokazování v tomto řízení. Konec konců i z vývoje důkazního stavu řízení je evidentní, že v době zveřejnění reportáží ze dne 17. 3. a 12. 6. 2015 žalovaný zřejmě těmito důkazy ani nedisponoval.
30. Odvolací soud dále zopakoval důkaz notářským zápisem sp. zn. NZ 1026/2014, N 1048/2014 sepsaným dne 8. 10. 2014 jménem [REDAKCE]. [REDAKCE], [REDAKCE], notářským kandidátem (viz bod 49 rozsudku okresního soudu). Z něho zjistil, že společnost Money service a.s. jako zapůjčitel a [REDAKCE]. [REDAKCE] jako vydlužitel sepsaly dohodu o splnění závazku se svolením k vykonatelnosti. V ní prohlásily, že tento den uzavřely smlouvu o zápůjčce, na jejímž základě zapůjčitel zapůjčuje vydlužiteli částku 1.451.980 Kč. Na základě této smlouvy má zapůjčitel vůči vydlužiteli pohledávku na vrácení zápůjčky ve výši 1.451.980 Kč splatnou dne 8. 12. 2014 včetně smluvních úroků 2 % p.m. od 8. 10. 2014 do zaplacení a zákonných úroků z prodlení jdoucích od 9. 12. 2014, pohledávku na zaplacení paušální náhrady nákladů ve výši 25.000 Kč splatnou dne 8. 12. 2014, pohledávku na zaplacení smluvní pokuty ve výši 0,4 % ze zapůjčené částky, splatné vždy jednou měsíčně počínaje posledním dnem kalendářního měsíce, ve kterém

došlo k prodlení s vrácením jistiny, a dále pohledávky na zaplacení smluvních pokut vždy ve výši 72.599 Kč při porušení povinností vydlužitelem specifikovaných v jednotlivých člancích smlouvy o zápůjčce. ■■■■■ se dále touto dohodou zavázala splnit vůči zapůjčitelu všechny shora uvedené pohledávky a pokud tuto povinnost nesplní, svolila k tomu, aby podle tohoto notářského zápisu byl nařízen a proveden výkon rozhodnutí.

31. Odvolací soud taktéž odstranil nesrovnalost zjištěnou z bodu 29 odůvodnění prvoinstančního rozsudku, podle něhož měl soud z výsledku žalobce b) provedeného na policii dne ■■■■■ 2015 zjistit, že tento žalobce připravoval smlouvy ve věci obchodu ■■■■■, zejména smlouvou o zajišťovacím převodu vlastnického práva a zástavní smlouvu. Toto skutkové zjištění je totiž v logickém rozporu se skutkovými zjištěními popsány pod body 26 a 27, podle nichž měl tyto dokumenty pro ■■■■■ připravit žalobce c). Odvolací soud proto zopakoval důkaz úředním záznamem o podaném vysvětlení ze dne ■■■■■. 2015, založeným na č. l. 165 až 166 spisu Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje ■■■■■, v němž žalobce c) ■■■■■ podal vysvětlení ve věci podezřelého ■■■■■ jako advokát zbavený mlčenlivosti tímto klientem, přičemž mimo jiné uvedl, že v jeho advokátní kanceláři byly připraveny smlouvy v této věci včetně smlouvy o zajišťovacím převodu vlastnického práva a zástavní smlouvy. K ■■■■■ současně uvedl, že je to jeho přítel a zároveň klient. Ze shodného spisu byl dále proveden důkaz usnesením ze dne 17. 1. 2017, které nabylo právní moci dne 7. 2. 2017. Tímto usnesením Policie ČR odložila trestní věc podezření ze spáchání zločinu podvodu a trestného činu lichvy, kterého se měli dopustit ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■, a to ■■■■■ tím, že uzavřel jako věřitel dne 17. 12. 2013 v notářské kanceláři ■■■■■. ■■■■■ s poškozenými ■■■■■ a ■■■■■ krátkodobou smlouvu o půjčce finanční částky 550.000 Kč s obsahem zde popsáným a současně bylo ujednáno zajištění tohoto závazku ve formě zástavní smlouvy k 7/8 podílu na rodinném domě č. parc. ■■■■ v obci ■■■■■, kdy každý poškozený byl vlastníkem podílu 7/16, a ve formě smlouvy o zajišťovacím převodu spoluvlastnických podílů k nemovitosti, ve které byla kupní cena za oba spoluvlastnické podíly sjednána ve výši 700.000 Kč, přestože věděl, že poškození nejsou schopni získat půjčku u některé z bankovních institucí a že se nacházejí v celkově obtížné finanční situaci, a zároveň byl srozuměn, že poškození plně spoléhají na jeho pomoc, jejímž výsledkem mělo být zaplacení jejich předchozího dluhu u společnosti Quick finance s.r.o., a této jejich tíživé finanční situace měl zneužít, neboť nejde o podezření ze zločinu a není na místě věc vyřídit jinak. V odůvodnění usnesení policejní orgán mimo jiné konstatuje, že nebylo zjištěno, že by poškození ■■■■■ a ■■■■■ byli v době uzavírání smluv o úvěrech zbaveni svéprávnosti a že by byli rozumově slabší. Na základě podání vysvětlení od všech ostatních osob, především od notářského kandidáta ■■■■■. ■■■■■, které byly přítomny podepisování smlouvy a notářského záznamu ze dne 17. 12. 2013, bylo prokázáno, že nebyl činen žádný nátlak na poškozené. Poškození v době podpisu smlouvy ze dne 17. 12. 2013 nebyli rozrušení a ani v tísní. Poškození uvedli při podání vysvětlení, že smlouvu podepsali během 15 minut a že si ji ani nepřečetli, což je chyba zcela na jejich straně.
32. Odvolací soud dále ze spisu PČR ■■■■■, svazek první, doplnil dokazování o zjištění, že usnesením ze dne 29. 11. 2013 (č.l. 167), které nabylo právní moci dne 10. 12. 2013, byla odložena trestní věc podezření ze spáchání zločinu podvodu, kterého se měl dopustit podezřelý ■■■■■ tím, že po předchozím opakovaném jednání a naléhání na poškozené ■■■■■ a ■■■■■ v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch předložil dne 1. 3. 2013 v advokátní kanceláři ■■■■■. ■■■■■ k podpisu smlouvu o půjčce a smlouvu o zřízení zástavního práva s datem splatnosti 30. 6. 2013 a notářský zápis, který jim nenechal v klidu přečíst, nezodpověděl případné dotazy a naopak se domáhal za každou cenu podpisu jak předmětné smlouvy, tak i notářského zápisu, kdy v této smlouvě

jím nechal podepsat i údajnou úhradu závazku vůči panu [REDAKCE], ačkoli paní [REDAKCE] si od pana [REDAKCE] nikdy žádné finanční prostředky nepůjčila, a poté když měla paní [REDAKCE] v úmyslu dle smlouvy celou částku uhradit dne 28. 6. 2013, tuto odmítl s tím, že si ji bude vymáhat dražebně, popř. exekucí, neboť ve věci nejde o podezření ze zločinu a není na místě věc vyřídit jinak. V odůvodnění usnesení je mimo jiné konstatováno, že v právním státě je zásadně nepřípustné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy, nejsou-li tyto předpoklady zcela nezpochybnitelně zjištěny. Není tedy možné, aby v případě jednotlivce v situaci, kdy uzavře sám pro sebe nevýhodnou smlouvu, byla věc následně předmětem trestního řízení právě z důvodu její nevýhodnosti, na kterou neměl být druhým subjektem poškozený výslovně upozorněn, přestože veškeré smlouvy a související písemnosti vlastnoručně podepsal, čímž tedy stvrdil skutečnost, že je se zněním smlouvy seznámen a s tímto souhlasí. Ze svazku druhého totožného spisu odvolací soud dále zjistil, že usnesením ze dne 14. 4. 2015 (č.l. 272), které nabylo právní moci dne 4. 5. 2015, byla odložena trestní věc podezření ze spáchání trestných činů podvodu a lichvy, kterých se měl dopustit [REDAKCE] shodným, pouze podrobněji popsáním skutkem, neboť ve věci nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak. V odůvodnění tohoto usnesení je mimo jiné uveden shodný závěr jako v usnesení předešlém s tím, že pokud jde o naplnění objektivních i subjektivních znaků trestného činu, nemůže být ignorována občanskoprávní stránka věci a porušení ustanovení smlouvy jednou z jejich smluvních stran nelze pokládat bez dalšího za lichvu dle § 218 trestního zákoníku či podvodné jednání ve smyslu § 209 trestního zákoníku.

33. Odvolací soud neshledal nezbytnost doplňovat dokazování dalšími žalovaným navrženými důkazy, ani nezbytnost zopakovat další z důkazů provedených prvoinstančním soudem. Po zhodnocení obsahu všech relevantních důkazů provedených před soudy obou stupňů jak samostatně, tak v jejich vzájemných souvislostech (§ 132 o. s. ř.) poté dospěl k závěru, že žaloba není po právu v žádném z v ní uvedených žádání, tzn. že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žaloby v plném rozsahu.
34. Podle § 81 z. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Po smrti člověka se může ochrany jeho osobnosti domáhat kterákoli z osob jemu blízkých.
35. Odvolací soud ve svém předchozím zrušujícím usnesení vyslovil závazný právní názor na výklad pojmu „asistence“, podle něhož k naplnění pojmu asistence jak advokáta, tak notáře postačí pouhá vědomost o tom, že s využitím jeho odborných znalostí se uzavírá obchod, který je v rozporu s dobrými mravy, či snad dokonce protiprávní. Proti takovému způsobu výkladu předmětného pojmu žádný z odvolatelů nebrojí, a proto odvolací soud nepovažuje za nezbytné svůj právní názor ohledně této otázky blíže odůvodňovat. Prvoinstanční soud pak na základě jím provedených důkazů správně dospěl k závěru, že v případě všech tří žalobců lze hovořit o asistenci ve výše vymezeném smyslu. V rámci svých skutkových zjištění popsal konkrétní právní jednání různých osob, jímž žalobci b) a c) poskytovali opakovaně právní pomoc v záležitostech poskytování půjček, které byly následně předmětem šetření orgánů Policie ČR. Žalobkyni a) lze sice přisvědčit v tom, že osobně nesepsala žádný notářský zápis o těchto půjčkách, do něhož byly včleněny zajišťovací instituty, které činily tyto smlouvy přinejmenším rozpornými s dobrými mravy, avšak evidentně musela či alespoň měla mít o sepisu takovýchto notářských zápisů povědomost. Žalobkyně a) odpovídala za chod své notářské kanceláře, přičemž předmětné notářské zápisy sepisoval zásadně notářský kandidát [REDAKCE]. [REDAKCE] a k podpisu těchto zápisů osobami zavázanými docházelo za velmi nestandardních okolností. Konkrétně je možno poukázat na skutkové okolnosti podpisu notářského zápisu mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] na straně jedné a svědkyněmi [REDAKCE] a [REDAKCE] na straně druhé, kdy se v notářské kanceláři pohybovalo více lidí, svědkyním

nebyla předána kopie notářského zápisu a zejména bylo umožněno, že ačkoli ■■■■■ nebyl přítomen při sepisu notářského zápisu, bylo mu umožněno dělat na chodbě hluk a znervózňovat svědkyni nátlakem, že je třeba spěchat. Stejně tak musí nést žalobkyně a) odpovědnost za jednání jejího notářského kandidáta ■■■■■. ■■■■■ který si jako osoba s právním vzděláním musel být po zjištění podmínek, jaké jsou ve smlouvě o půjčce a zajišťovacích institutech vymezeny, vědom, že se jedná o smlouvy přinejmenším odporující dobrým mravům. Současně nelze odhlédnout od okolnosti, že v jednotlivých kauzách zkoumaných Policií ČR je evidentní, že na poskytování právních služeb participovali vždy nejméně dva ze žalobců, z toho žalobci b) a c) vždy v pozici advokátů sepisujících příslušné smlouvy a žalobkyně a) jako notářka, v jejíž notářské kanceláři byly na základě těchto smluv sepsány notářské zápisy se svolením k vykonatelnosti. V případě podezřelého ■■■■■. ■■■■■ pak sice žalobce b) a c) neposkytovali právní služby při sepisu smlouvy, avšak žalobce c) následně zastupoval ■■■■■. ■■■■■ jak v nalézacím, tak ve vykonávacím řízení. Obdobnou spolupráci žalobců z hlediska právního servisu pak lze demonstrovat na případu šetřeném policií ve věci podezřelého ■■■■■, kdy žalobce c) sepsal smlouvu o postoupení pohledávky vůči ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■ mezi společností Quick finance s.r.o. a ■■■■■, ověřil podpis ■■■■■ na listině, kterou tento souhlasí se svým vstupem do insolvenčního řízení, připravil všechny smluvní dokumenty mezi ■■■■■ a ■■■■■ tj. smlouvu o půjčce, o zajištění půjčky zástavním právem a smlouvou o zajišťovacím převodu vlastnického práva a notářský kandidát žalobkyně a) sepsal dne 17. 12. 2013 notářský zápis, jímž byla uzavřena dohoda o splnění závazku se svolením k vykonatelnosti mezi ■■■■■ a ■■■■■ a ■■■■■. Z hlediska dodržování právní etiky ze strany žalobců je třeba poukázat i na okolnost, že byt žalobce c) při svém výslechu před soudem vypověděl, že ■■■■■ je v ■■■■■ známá postava, která se netěší dobré pověsti, umožnil, aby podpisu smluv mezi ■■■■■ a bratry ■■■■■ byl přítomen ■■■■■. Ve vztahu k žalobci c) lze poukázat i na kauzu svědkyně ■■■■■, která sepisovala smlouvu o půjčce s ■■■■■ v jeho kanceláři za přítomnosti ■■■■■, ačkoli ■■■■■ nebyl oficiálním účastníkem tohoto smluvního vztahu. Stejně tak lze dovodit, že jako v ■■■■■ známou postavu musela ■■■■■ znát i žalobkyně a), tzn. již jeho přítomnost v jejím notářském úřadě při sepisu notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti jejím podřízeným v ní měla vzbudit podezření, že ■■■■■ poskytuje právní služby při obchodu, který je přinejmenším v rozporu s dobrými mravy, a měla se o tuto činnost vyvíjenou jejím podřízeným více zajímat. Pokud by tak činila, z notářského zápisu sepsaného mezi ■■■■■. ■■■■■ na straně jedné a svědkyněmi ■■■■■ a ■■■■■ na straně druhé by musela zjistit shodné skutečnosti, jako následně soudy obou stupňů v řízení o určení neplatnosti v notářském zápisu obsažené smlouvy pro rozpor se zákonem. Obdobné poznatky mohla žalobkyně a) získat i z notářského zápisu sepsaného notářským kandidátem ■■■■■ dne 17. 12. 2013 mezi ■■■■■ na straně jedné a ■■■■■ a ■■■■■ na straně druhé. V dalším odvolací soud odkazuje na konkrétní případy asistence některého ze žalobců při obchodech, v jejichž pozadí stál ■■■■■ a s ním spolupracující osoby, jak jsou popsány v rámci skutkových zjištění prvoinstančního soudu a shrnuty v bodech 63, 64 a 65 odůvodnění jeho rozhodnutí. Odvolací soud se tedy plně shoduje se závěrem prvoinstančního soudu, že všichni tři žalobci mohli rozpoznat, že právní pomoc poskytovaná v rámci uzavírání smluv či jiné právní pomoci v civilním řízení, se dotýkala právního jednání, které je již v rozporu s dobrými mravy. Ze všech těchto důvodů považuje odvolací soud výrok I a výrok III prvoinstančního rozsudku za věcně správné, a proto je výrokem I tohoto rozsudku potvrdil (§ 219 o. s. ř.).

36. Odvolací soud však na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že žalobu je třeba zamítnout i ohledně žádání, o němž bylo rozhodnuto výrokem II jeho rozsudku. Odvolací soud předně nesouhlasí s jeho právním závěrem, že citace „A kde očerňuji právnickou

rodinu [REDAKCE] Já jen tvrdím, že úkony, které dělá tato rodina a jí podřízení, nejsou zcela v souladu se zákonem.“ je skutkovým tvrzením a nikoli hodnotícím úsudkem. Zatímco tvrzení žalovaného, jehož se týkaly výroky I a III prvoinstančního rozsudku, posoudil soud prvního stupně správně jako skutkové tvrzení a takto s ním i nakládal při prováděném dokazování, tzn. zkoumal jeho objektivní pravdivost, v případě citace shora se jedná o subjektivní hodnotící soud, představující kritiku ve vlastním slova smyslu, u níž je dokazování její pravdivosti pojmově vyloučeno. Byť žalovaný uvedl svoje shora citované prohlášení výrazem „tvrdím“, evidentně vyjadřoval svůj subjektivní postoj k určitému faktu, tzn. vlastní kritiku. Tu pak nelze jakkoliv dokazovat, je však nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci a zda je přiměřená co do své formy a obsahu (srov. např. nález ÚS IV. ÚS 154/97). Oprávněnost vlastní hodnotící kritiky se pak posuzuje především podle objektivnosti projevu a podle cíle, který se jí sleduje (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1524/2002).

37. Při hodnocení obsahu vyjádření žalovaného na serveru tisen.tv ze dne 12. 6. 2015 z toho hlediska, zda se zakládá na pravdivé informaci, lze zajisté vyjít ze skutkových zjištění popsanych v odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů, na jejichž základě je opodstatněna kladná odpověď. Žalovaný totiž svoje prohlášení učinil v rámci diskuze, která se na internetovém serveru tisen.cz rozpoutala po odvysílání reportáže ze dne 17. 3. 2015. Žalovaný se tudíž při svém soudu opíral o poznatky z řady „podivných půjček“, jejichž okolnosti jsou popsány v odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů. Při posouzení, zda je kritika žalovaného přiměřená co do své formy a obsahu, taktéž nelze shledat vybočení žalovaného z těchto mezí, neboť v rámci diskuze k již odvysílané reportáži nevybírám jednotlivé kauzy a neskandalizuje konkrétní postup žádného ze žalobců v nich, ale naopak volí „opatrnou“ formulaci, že úkony žalobců „nejsou zcela v souladu se zákonem“. V těchto souvislostech podle odvolacího soudu nelze přehlédnout, že žalobci žádali po žalovaném omluvu pouze ohledně první věty jeho příspěvku, čímž ji však vytrhli z kontextu s dalším jeho obsahem, tj. s větou „Jestli za to může [REDAKCE] či [REDAKCE] nebo jejich syn, to se třeba dozvíte v další připravované reportáži.“ Je zřejmé, že tato druhá věta doplňovala tvrzení žalovaného obsažené ve větě první tak, že autor příspěvku avizuje jeho případné následné upřesnění ve vztahu k jednotlivým členům rodiny [REDAKCE], neboť na této kauze evidentně ještě hodlá pracovat. Odvolací soud tedy považuje předmětný hodnotící soud žalovaného za odpovídající mezím společensky akceptovatelné kritiky i co do formy, obsahu a objektivnosti projevu. Stejně tak má za to, že žalovaný při něm nepřekročil meze nutné k dosažení jím sledovaného a současně společensky uznávaného účelu, jímž bylo ochránit seniory, případně i jiné osoby ve finanční tísní před organizovanou skupinou, která promyšleně a ve vzájemné kooperaci na tyto osoby působit s cílem poskytnout jim pro ně nevýhodné půjčky, aniž by si tyto osoby stihly uvědomit jejich dalekosáhlé negativní majetkové následky. Žalovaným použitou formulaci, že úkony žalobců „nejsou zcela v souladu se zákonem“ pak nelze bez dalšího vykládat tak, že žalovaný tvrdí, že žalobci činili úkony v rozporu s hmotným právem. Pokud soud prvního stupně žalobě v této části vyhověl s odůvodněním, že oblast morálky a oblast práva se ne vždy protíná a že nezjistil, že by snad kterýkoli ze žalobců postupoval protiprávně (viz bod 67 odůvodnění jeho rozsudku), odvolací soud na rozdíl od něho zastává názor, že formulace zvolená žalovaným musí zahrnovat i jednání v rozporu se stavovskými předpisy upravujícími podmínky poskytování právních služeb žalobců. V případě žalobkyně a) se pak bezesporu jednalo o porušení § 53 odst. 1 písm. a) z. č. 358/1992 Sb., notářského řádu, podle něhož notář odmítne sepsat úkon, který odporuje zákonům nebo dalším obecně závazným právním předpisům. Jestliže notářský koncipient žalobkyně a) [REDAKCE] sepsával notářské zápisy se svolením k vykonatelnosti, jejichž obsahem byly lichevní smlouvy, jejím jménem, bezesporu je třeba tuto činnost přičíst na odpovědnost žalobkyně, jak správně dovodil již soud prvního stupně. V případě žalobců b) a c) lze jejich „asistenci“ v jednotlivých shora popsanych případech

zajisté posoudit jako jednání v rozporu s § 16 odst. 2 z. č. 85/1996 Sb. o advokacii, podle něhož je advokát povinen jednat čestně a svědomitě, a v rozporu s § 17 téhož předpisu, v němž je advokátům uloženo dodržovat pravidla profesní etiky. Ze všech těchto důvodů byl rozsudek okresního soudu ve výroku II změněn podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žaloba byla i ohledně žaloby o zveřejnění omluvy ve vztahu k příspěvku uveřejněnému žalovaným dne 12. 6. 2015 zamítnuta.

38. Současně s částečnou změnou prvoinstančního rozhodnutí bylo třeba znovu rozhodnout o nákladech řízení před okresním soudem (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) a o nákladech tohoto odvolacího řízení. S ohledem na okolnost, že prvoinstanční rozsudek byl již jednou zrušen odvolacím soudem, řízení se rozštěpilo na 4 fáze, a to 2x řízení v prvním a 2x ve druhém stupni, přičemž s ohledem na konečný výsledek řízení se žalobce stal plně úspěšným, a přísluší mu proto vůči žalobcům dle § 142 odst. 1 o. s. ř. plná náhrada nákladů řízení. Zástupce žalovaného vykonal celkem 28 úkonů právní služby, a to v prvním řízení před soudem prvního stupně úkony spočívající v přípravě a převzetí zastoupení, účasti na jednání dne 12. 8. 2015, sepis vyjádření ze dne 27. 8. 2015, účasti na jednání u dožádaného Okresního soudu v Kladně dne 13. 11. 2015 od 8.30 do 14.35 hodin (celkem 4 započaté dvouhodiny, tzn. 4 úkony), účast při výslechu svědka dožádaným Okresním soudem v Kladně dne 2. 12. 2015, účast na jednání prvoinstančního soudu dne 13. 1. 2016, účast při výslechu svědka u dožádaného Okresního soudu v Jindřichově Hradci dne 15. 4. 2016, účast na jednání dne 18. 5. 2016, písemné podání – doplnění důkazů ze dne 31. 5. 2016 a podání – závěrečný návrh. V následném odvolacím řízení vykonal zástupce žalovaného 1 úkon právní služby spočívající v sepisu odvolání proti prvoinstančnímu rozsudku. Po zrušení rozsudku a vrácení věci prvoinstančnímu soudu vykonal zástupce žalovaného úkony právní služby spočívající v účasti na jednání dne 1. 3. 2017, v účasti na jednání dne 3. 4. 2017 trvajícím déle než dvě hodiny (tj. dva úkony), sepisu vyjádření ze dne 24. 4. 2017, účasti při výslechu svědka dožádaným Okresním soudem v Příbrami dne 2. 5. 2017, písemné podání k výzvě soudu ze dne 27. 6. 2017, účasti na jednání dne 25. 10. 2017, sepisu vyjádření ze dne 6. 11. 2017, replice k vyjádření žalobců ze dne 16. 11. 2017, účasti na jednání dne 6. 12. 2017 a závěrečném návrhu ze dne 15. 12. 2017. Ve stávajícím odvolacím řízení vykonal zástupce žalovaného úkony právní služby spočívající v podání odvolání, vyjádření k odvolání protistrany a účast na jednání před odvolacím soudem. Odměna za podání vyčíslení nákladů ze dne 11. 9. 2019 nebyla zástupci žalovaného přiznána, neboť takové podání nelze považovat za úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhl. č. 170/1996 Sb., advokátního tarifu. Tarifní hodnota činí 35.000 Kč (§ 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu), odměna za jeden úkon právní služby tudíž činí 2.500 Kč. Na odměně tak náleží zástupci žalovaného za 28 úkonů po 2.500 Kč celkem 70.000 Kč. Ke každému úkonu právní služby pak náleží náhrada hotových výdajů v sazbě 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 8.400 Kč. Na cestovních výdajích a náhradě za ztrátu času (§ 13 odst. 4, § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu) vyúčtoval zástupce žalovaného za 7 cest (jedna v roce 2015, dvě v roce 2016 a 4 v roce 2017) osobním automobilem na trase Praha – Náchod a zpět, jedna cesta celkem 292 km, čas 14x 1 hodina 44 minut – celkem 56 započatých půlhodin, za jednu cestu osobním automobilem Praha – Kladno v roce 2015 a zpět, celkem 76 km, čas 2x 40 minut – celkem 4 započaté půlhodiny, jedna cesta osobním automobilem v roce 2015 na trase Praha – Hostouň u Kladna a zpět, celkem 55 km, čas 2x 32 minut – celkem 4 započaté půlhodiny, jedna cesta v roce 2016 osobním automobilem na trase Praha – Jindřichův Hradec a zpět, celkem 268 km, čas 2x jedna hodina 38 minut – celkem 8 započatých půlhodin a jedna cesta osobním automobilem na trase Praha – Příbram a zpět v roce 2017, celkem 124 km, čas 2x jedna hodina 2 minuty – celkem 6 započatých půlhodin. Na náhradě cestovních nákladů za celkem ujeté kilometry v roce 2015 činí za 418 km x 8,33 Kč/km celkem 3.481,94 Kč. Náhrada cestovních nákladů za celkem ujeté kilometry v roce 2016 činí za 852 km x 7,79 Kč/km celkem 6.637,08 Kč a náhrada cestovních nákladů za ujeté kilometry v roce 2017 činí

za 1 292 km při sazbě 6 Kč/km celkem 7.752 Kč. Takto vyúčtované údaje zástupce žalobce odvolací soud porovnal s údaji obsaženým ve spisu a s údaji v technických průkazech obou jím použitých vozidel, přičemž podle údajů v technických průkazech obou vozidel (v roce 2017 použit jiný automobil než v předchozích letech) a při použití sazeb základních náhrad za používání silničních motorových vozidel a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad by vycházely vyšší sazby náhrad na jeden km, než sazby jím účtované. Na náhradách za ztrátu času v letech 2015-2017 proto bylo zástupci žalovaného přiznáno za 84 půlhodin celkem 8.400 Kč, na cestovních náhradách pak celkem 19.326,46 Kč. Cestovné v tomto odvolacím řízení činí za cestu Praha – Hradec Králové a zpět dne 4. 9. 2018 celkem 226 km, sazba náhrady 6,44 Kč/km, tzn. celkem 1.455,44 Kč. Za promeškaný čas bylo přiznáno za 6 započatých půlhodin celkem 600 Kč. Celkové náklady řízení žalovaného za všechny fáze řízení spojené s jeho právním zastoupením tak činí 106.126,46 Kč a podle § 137 odst. 3 o. s. ř. byla tato částka povýšena o náhradu DPH v sazbě 21 % tj. o 22.286,56 Kč. Neúspěšným žalobcům proto bylo uloženo nahradit žalovanému náklady řízení před okresním i krajským soudem v celkové výši 128.413,02 Kč. Lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř., určení platebního místa se opírá o § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Hradci Králové.

Hradec Králové 11. září 2018

JUDr. Alena Bačínová v. r.
předsedkyně senátu